

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou, v právní věci žalobců: **a) M. G.**, nar., **b) K. G.**, nar., **c) nezl. M. H.**, nar., **d) nezl. A. G.**, nar., **e) nezl. A. G.**, nar., všichni st. příslušnost Kosovo, zajištění v ZZC Bělá, Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem, proti žalované **Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, Odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Kounicova 24, 611 32 Brno, o zajištění, o žalobě proti rozhodnutím žalované č.j. KRPB-18203-14/ČJ-2015-060027-50A ze dne 22.1.2015, č.j. KRPB-18199-15/ČJ-2015-060027-50A ze dne 22.1.2015,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci a), b) rodiče nezl. žalobců c) – e) se žalobou domáhají zrušení shora uvedených rozhodnutí, která napadli v celém rozsahu výroků, neboť žalovaná porušila čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, čl. 3,5 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 28 Dublinského nařízení, § 2 odst. 2,3,4 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, § 68 odst. 3 téhož zákona, § 129 odst. 3, § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Pokud jde o skutkový stav, žalobci v žalobě uvedli, že z Kosova vycestovali kvůli špatné sociální situaci s dalšími rodinnými příslušníky, cílem cesty bylo Německo, kde chtěli požádat o azyl. Po zadržení maďarskou policií po překročení hranic byli proti jejich vůli zaregistrováni jako žadatelé o mezinárodní

ochranu, a protože podmínky pro žadatele o mezinárodní ochranu v Maďarsku jsou na hranici nelidského a ponižujícího zacházení, rozhodli se vyhledat ochranu v Německu. V průběhu cesty byli zadrženi dne 22.1.2015 českou policií a následně dne 22.1.2015 KŘP Jihomoravského kraje vydalo rozhodnutí o zajištění žalobců a), b) podle § 129 zákona o pobytu cizinců za účelem jejich předání podle Dublinského nařízení č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 a doba zajištění žalobců byla stanovena na 60 dnů. Nezl. žalobci byli rovněž umístěni v ZZC Bělá Jezová.

V žalobě namítali, že zajištění je v rozporu s nejlepším zájmem dítěte a s mezinárodními závazky ČR, neboť jsou umístěni v uzavřeném polovězeňském prostředí a odvolali se na rozsudek NSS č.j. 7 As 103/2011-54 ze dne 30.9.2011, který dále citovali. Při omezení svobody rodičů nezletilých správní orgán nepřihlédl k nejlepšímu zájmu jejich dětí. Správní orgán nezvažil, jestli není pro děti lepší alternativa jejich rodiče nezajistit. Nezl. žalobci nesouhlasí s tím, že by napadenými rozhodnutími nebyli fakticky zbaveni osobní svobody, když jsou umístěni v zařízení, které nemůžou svévolně opustit, které je obehnáno ostnatým drátem a hlídáno bezpečnostní službou. Není podstatné, jsou-li nezl. žalobci formálně zbaveni svobody rozhodnutím o zajištění. Rovněž tak sociální podmínky rodiny nesmí být za žádných okolností důvodem k omezení osobní svobody dítěte. Nezletilí byli objektivně i subjektivně zbaveni svobody tak, jak to chápe Evropský soud pro lidská práva. ČR je výborem OSN pro práva dítěte kritizována za umísťování dětí do detenčních center pro cizince a vyzval ji k nápravě.

Dále namítali, že správní orgán žalobce a), b) zajistil v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení, když byli zajištěni jenom na základě skutečnosti, že se na ně aplikuje toto nařízení. Právní stav je takový, že žadatel o mezinárodní ochranu v jiném členském státě EU, opustí-li toto území a vstoupí na území ČR, nachází se v ČR neoprávněně a lze ho zajistit podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, protože se na takového cizince toto nařízení vztahuje. Toto je v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení a v daných situacích by uvedené ustanovení zákona nemělo být přijímáno a aplikováno pouze čl. 28 Nařízení. Správní orgán nesprávně posoudil existenci vážného nebezpečí útěku, protože samotná skutečnost, že opustili území Maďarska za účelem podání žádosti o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, ještě neznamená, že v jejich případě existuje vážné nebezpečí útěku a že by se nepodrobili předání do členského státu příslušného k posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu. V rozhodnutích chybí individuální posouzení existence vážného nebezpečí u jednotlivých žalobců. Správní orgán automaticky z jejich jednání usoudil, že nebudou vyčkávat dobrovolně na území ČR do doby skončení Dublinského řízení, čímž zneužil správní úvahy a příkladně uvádí, které situace potvrzují existenci vážného nebezpečí útěku. Konstatují, že podání žádosti v jiném členském státě EU a jeho následné opuštění nemůže být považováno za jednání, které by odůvodňovalo vážné nebezpečí útěku.

Zajištění žalobců v ZZC je nepřiměřené k zájmu společnosti na jejich předání a k závažnosti jednání. Zařízení není přizpůsobené pro žadatele o mezinárodní ochranu, absentuje soukromí pro rodiny a výrazně zasahuje do rodinného a soukromého života. U nezl. dětí není zaručen příznivý psychický a fyzický vývoj, stravování neodpovídá jejich věku. Uvedenou problematikou se zabýval Evropský soud pro lidská práva v rozsudcích, které žalobci citují, v nichž odsoudil zajišťování rodin s dětmi v imigračních detencích.

Zajištění neobstojí, protože lze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. V rámci této námítky žalobci mají na mysli možnost umístění do přijímacího střediska nebo do pobytového střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu, která jsou uzavřená a útěku zabráňují. Poněvadž u žalobců nebylo prokázáno vážné nebezpečí útěku, bylo jejich umístění v těchto zařízení postačující. V této souvislosti poukazují na případ rodin s dětmi, které byly do přijímacího střediska přemístěny dne 23.12.2014 a následně pokračovalo řízení o jejich předání podle Dublinského nařízení.

Žalobci se domnívají, že nemohou být přemístěni na území Maďarska, neboť tam dochází k systematickým nedostatkům v oblasti azylového řízení a přijímacích podmínkách žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, které představují porušení základních lidských práv a svobod. Odkazují na čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Podle žalobců aktuální podmínky pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Maďarsku dosahují rizika nelidského a ponižujícího zacházení, kterému byli sami vystaveni, neboť tři dny strávili v cele policejního zadržení včetně nezl. žalobců. Stav v Maďarsku potvrzuje zpráva nevládní organizace Maďarský helsinský výbor a zpráva Komisaře Rady Evropy pro lidská práva, na základě nichž např. německé soudy konstatují systematické nedostatky v azylovém řízení podmínkách přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu a zastavují přemístění osob z Německa do Maďarska. Správní orgán měl před realizací zajištění zvážit, zda přemístění žalobců do Maďarska je vůbec možné a zda zajištění plní zákonný účel podle § 129 zákona o pobytu cizinců a je zákonné.

Žalobci navrhli soudu, aby napadená rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná napadenými rozhodnutími podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajistila cizince a), b) za účelem jejich předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 a dobu zajištění podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanovila na 80 dnů. V odůvodnění uvedla, že oznámení o zahájení správního řízení o povinnosti opustit území ČR bylo účastníkům řízení doručeno dne 22.1.2015. Při rozhodování o zajištění za účelem jejich předání policie vycházela z toho, že dne 22.1.2015 byli uvedeni cizinci s nezl. dětmi kontrolováni jako cestující v mezinárodním vlaku ve stanici Brno. Cizinci a), b) ke kontrole předložili doklady Kosova, cestovali bez platného víza a cestovního dokladu či povolení, které by je opravňovalo ke vstupu a pobytu na území ČR. Cizinci a), b) pak uvedli, že se společně s dalšími příbuznými rozhodli kvůli špatné ekonomické situaci vycestovat do Německa a ze Srbska do Maďarska překročili hranice pěšky, kde byli zadrženi policií a strávili na policejní stanici asi tři dny, kde jim sejmuli otisky prstů a podepsali nějaké protokoly, pak je převezli do nějakého tábora a dne 21.1.2015 byli odvezeni policií na vlak, kterým měli odcestovat do jiného tábora v Maďarsku. Oni však nasedli na vlak a odjeli do Budapešti a ve večerních hodinách nastoupili do vlaku, který jel do Berlína, a ve kterém si zakoupili jízdenky. Po cestě je v ČR zadržela policie, nemají pas ani žádné vízum, z Kosova cestovali kvůli špatné ekonomické situaci, do Maďarska se vrátit nechťejí, cílem cesty je Německo, kde chtějí požádat o azyl, ČR chtějí pouze projet, ale zůstat nechťejí, o povinnosti vlastnit pas a vízum ví, v ČR nikoho nemají ani neznají. Správní orgán konstatoval, že nejméně dne 22.1.2015 na území ČR pobývali neoprávněně a jsou vedeni jako žadatelé o mezinárodní ochranu v Maďarsku, o níž nebylo rozhodnuto. To je důvod pro zahájení řízení podle Nařízení č. 604/2013, čl. 28. První bezpečnou zemí, kde požádali o mezinárodní ochranu, bylo Maďarsko, které je příslušnou zemí k posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu v souladu s Dublinským nařízením, a které je povinno je vzít zpět na své území. Překážky předání cizinců do Maďarska nebyly zjištěny, neboť na území ČR nemají žádné příbuzné a nemají ani v úmyslu v ČR pobývat, považovali ji za tranzitní zemi při snaze dostat se do Německa. Budou předáni do Maďarska, které sdílí hodnoty uznávané EU, jedná se o bezpečnou zemi, která dodržuje lidsko-právní úmluvy celosvětové i evropské.

Zajištění je mimořádný institut, který umožňuje zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které nesmí být zbaven nikdo jinak, než z důvodu a způsobem, který stanoví zákon, v ČR zákon o pobytu cizinců. Cizinci nebyli oprávněni vstoupit na území ČR, mají být předáni na území Maďarska, je tedy důvod pro jejich zajištění.

Podle čl. 28 Nařízení lze zajistit osobu za účelem jejího přemístění, existuje-li vážné nebezpečí útěku. Na základě jednání cizinců shora uvedeného vážné nebezpečí útěku v tomto případě hrozilo, neboť cizinci v době, kdy opouštěli Kosovo, měli cíl cesty v Německu. Za jeho dosažení nelegálně překročili vnější hranice EU, v Maďarsku, kde byli zadrženi a požádali o mezinárodní ochranu, nesetvali a pokračovali v cestě do Německa. Není zde proto záruka, že budou skutečně dobrovolně vyčkávat na území ČR předání do země příslušné k posouzení jejich žádostí o mezinárodní ochranu.

Správní orgán je povinen zvážit využití mírnějšího opatření, zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců a přitom zjistil, že cizinci nemají na území ČR hlášen pobyt, dostatek finančních prostředků a jeví se užití zvláštního opatření neúčelným, neboť měli od počátku cesty zřejmý cíl a úmysl dostat se do Německa. Náзор správního orgánu, že nepřipadá v úvahu uplatnění zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců je v souladu s judikaturou. Nelze očekávat, že budou dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby jejich předání. Správní orgán posuzoval, zda je ubytování nezletilých v souladu s jejich nejlepším zájmem, když jsou ubytováni společně s rodiči v části určené pro pobyt rodin, kde mají děti k dispozici veškeré potřeby, mohou vykonávat volnočasové aktivity a je zajištěna zdravotní péče a dospěl k závěru, že za této situace je pobyt nezl. cizinců v zařízení v souladu s jejich nejlepším zájmem, neboť takovéto podmínky nejsou schopni rodiče dětem zajistit na ulici, neboť v ČR nemají žádné rodinné, kulturní ani sociální vazby. V tomto konkrétním případě byli cizinci a), b) zbaveni osobní svobody na základě zákona o pobytu cizinců, který danou problematiku upravuje. Doba zajištění byla stanovena podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců na 80 dnů na základě zkušeností z předchozích řízení a je dostatečná a je v souladu s nařízením, neboť v minulosti došlo v této lhůtě k úspěšnému předání cizinců žadatelů o azyl z ČR do Maďarska. V průběhu řízení vydá Ministerstvo vnitra rozhodnutí o přemístění, proti kterému může zajištěný cizinec v zákonné lhůtě podat žalobu, mající odkladný účinek. Napadená rozhodnutí správní orgán vydal v souladu s právními předpisy při splnění všech podmínek v nich uvedených.

Žalovaná ve vyjádření k jednotlivým žalobním bodům uvedla následující. Pokud se týká námitky, že zajištění je v rozporu s nejlepším zájmem dítěte a mezinárodními závazky ČR, správní orgán zdůrazňuje, že nezl. žalobci c) - e) nebyli zajištěni, ale podle § 140 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v zařízení ubytování a pokud bude péče o ně zabezpečena jiným vhodným způsobem, mohou se souhlasem svých zákonných zástupců zařízení opustit. Žalovaná rozhodla v souladu s nejlepším zájmem dětí, žalobci a), b) ve své námitce žádné konkrétní důvody v žalobě neuvedli. Zařízení je dostatečně přizpůsobeno pro pobyt nezl. dětí, mají pravidelnou stravu, lékařské ošetření. Rozhodnutí není v rozporu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť takové péče by nedosáhli mimo toto zařízení. Veškeré námitky týkající se omezení osobní svobody žalovaná odmítá, protože nezl. děti nebyly zajištěny, ale do zařízení umístěny. Zájem dítěte je při posuzování zajištění jeho rodičů předním hlediskem, nikoliv však jediným, takže není rozhodující pro alternativu rodiče nezajistit, neboť v jejich případě dospěla žalovaná k jednoznačnému závěru, že je dáno vážné nebezpečí útěku a použití některého z mírnějších opatření by nevedlo ke sledovanému cíli. Byli to právě žalobci a), b) rodiče, kteří své nezl. děti vystavili nelehké životní situaci namísto, aby vyčkali skončení azylového řízení v pobytovém středisku v Maďarsku, kde jim žádné pronásledování nehrozilo.

Žalovaný nesouhlasí, že zajištění bylo uskutečněno v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení, neboť dospěl k jednoznačnému závěru, že k zajištění je možno přistoupit za současného splnění všech podmínek dle zákona o pobytu cizinců i nařízení č. 604/2013 a to

kumulativně, tj. není-li jedna podmínka naplněna, není možno cizince zajistit. V dané věci byly naplněny všechny podmínky pro zajištění a žalovaná v rozhodnutí odůvodnila, proč každou z těchto podmínek považuje za splněnou. Při posuzování vážného nebezpečí útěku žalovaný vycházel ze skutečností uvedených samotnými cizinci a to, že cílem cesty bylo Německo, v Maďarsku, kde požádali o azyl, se nezdrželi a pokračovali v cestě do Berlína, takže cílem cesty nebylo Maďarsko, ČR ale Německo a žalovaný proto neměl nejmenší důvod se domnívat, že by se žalobci vrátili dobrovolně do Maďarska, ani že by setrvali v ČR. Proto nelze očekávat, že se žalobci budou dobrovolně zdržovat na území ČR, než budou přemístěni do Maďarska, které úmyslně opustili. K námitce, že doba zajištění je nepřiměřená k zájmu společnosti na jejich předání ani vzhledem k závažnosti jednání, kterého se dopustili, žalovaná uvádí, že rozhodování o zajištění a stanovení doby omezení svobody není podmíněno nebezpečností protiprávního jednání zajišťovaného, a proto není třeba proporcionalitu v řízení o zajištění posuzovat. Přiměřenost posoudil s ohledem na dopady do rodinného a soukromého života a doba zajištění byla stanovena s ohledem na jednotlivé úkony a k nim přiřazené procesní lhůty, které musí být v průběhu Dublinského řízení realizovány. Ust. § 130 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nespecifikuje, pro jaká zajištění je zařízení určeno, není určeno pro umístění žadatelů o mezinárodní ochranu a není proto takto uzpůsobeno. Zařízení je primárně určeno pro umístění zajištěných dospělých cizinců, neboť tam existují opatření zabraňující umístěným osobám v útěku. Jsou tam ale i podmínky plně uzpůsobeny pro umístění rodin s nezl. dětmi. Trauma z pobytu si způsobili sami, protože se dobrovolně a úmyslně vzdali možnosti pobývat v zařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu v Maďarsku. Pokud se týká pobytu v zařízení ve vztahu k rozsudku ESLP, NSS ve svém rozsudku č.j. 4 Azs 115/2014-37 dospěl k závěru, že argumentace je nepřiléhavá a žalovaná rozhodla v souladu se zákonem.

Pokud se týká doporučení UNHCR, je třeba konstatovat, že nezletilý nejsou omezeni na osobní svobodu, ale ubytováni společně s rodiči v zařízení, což je v jejich nejlepší zájmu.

V právním řádu ČR jsou jiné alternativy k zajištění dle zákona o pobytu cizinců uvedeny v § 123b zákona o pobytu cizinců a jediné dodržování některého z nich je oprávněna žalovaná nařídit. Zvažování jiných opatření než v zákoně o pobytu cizinců uvedených není zákonem o pobytu cizinců žalované umožněno. Žalovaný se proto neztotožňuje s názorem žalobců, že měl zvažovat i jiná v zákoně o pobytu cizinců neuvedená mírnější opatření. V této věci cizinci nejsou schopni splnit povinnosti zvláštního opatření a existuje odůvodněná obava, že by byl ohrožen výkon jejich předání, neboť cílem jejich cesty je Německo. Žalobci nemohou být umístěni do přijímacího nebo pobytového střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu, což je ve výlučné pravomoci MV ČR. Žalovaná je oprávněna rozhodovat pouze o zajištění cizinců, jejich umístění do zařízení a ukončení takového zajištění. V případě žalobců je předání do Maďarska zcela reálné. I kdyby žalobci měli v ČR ubytování k dispozici, podmínky pro uložení zvláštního opatření splňovat nebudou, neboť takové opatření lze uložit jen v případě, že to neohrozí výkon přemístění do Maďarska a podmínky jsou kumulativní, jak uvedl NSS ve svém rozsudku č.j. 7 As 76/2011-50. Protože u žalobců hrozí vážné nebezpečí útěku do Německa, uložení zvláštního opatření by došlo k reálnému ohrožení výkonu přemístění do Maďarska.

K námitce, že předání do Maďarska není možné z důvodu hrozby špatného zacházení, je třeba uvést, že příslušným správním orgánem, který rozhoduje o přemísťování cizinců dle Dublinského nařízení je Ministerstvo vnitra a žalovaná nemá žádnou informaci, že by předávání cizinců do Maďarska nebylo možné. Maďarsko je považováno za bezpečnou třetí zemi, kde uprchlíkům nehrozí mučení, ani nelidské zacházení. Dne 4.2.2015 maďarské úřady sdělily, že akceptují žádost o zpětvzetí cizinců a převezmou je na své území, z čehož je zřejmé, že účel zajištění je naplněn. Žalovaná navrhl zamítnutí žaloby.

Pokud se týká skutkových okolností zjištěných v dané věci žalovaným, ty nebyly žalobci rozporovány, a tudíž je dané, že všichni cestovali kvůli ekonomické situaci z Kosova přes Srbsko do Maďarska nelegálním překročením hranice, kde byli zadrženi policií, asi tři dny byli na policejní stanici, kde podepsali nějaké protokoly, pak byli převezeni do nějakého tábora, 21.1.2015 byli odvezeni na vlak, kterým měli cestovat do jiného tábora v Maďarsku, ale místo toho sedli na vlak a odjeli do Budapešti, kde nastoupili do vlaku jedoucího do Berlína bez pasu a víz, do Maďarska se vrátit nechtějí, jejich cílem pro azyl bylo od počátku Německo, v ČR zůstat nechtějí, nikoho zde nemají a neznají. V ČR byli zadrženi a zajištěni.

Pokud se týká námitky, že zajištění je v rozporu s nejlepším zájmem dětí, není tato důvodná a soud se znovu (stejně jako v předchozích projednávaných věcech) zdůrazňuje, že nezl. žalobci nebyli zajištěni, ale v zařízení pro zajištění cizinců pobývají na základě ust. § 140 zákona o pobytu cizinců a je nutno odmítnout tvrzení, že byli zbaveni osobní svobody. Nejsou povinni setrvat v zařízení proti své vůli, toto zařízení mohou kdykoliv po udělení souhlasu zákonných zástupců – rodičů opustit, pokud by byl vhodný způsob se o ně postarat. To však v ČR není možné, neboť se zde nenachází žádný příbuzný, ani jiná osoba, která by péči rodičů zajistila. Ubytování nezletilých s rodiči je nejvhodnějším řešením a odpovídá nejlepšimu zájmu nezl. dětí. Zařízení je přizpůsobeno pro pobyt nezl. dětí a je v souladu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, k čemuž dospěl i NSS ve svém rozsudku ze dne 24.7.2014, č.j. 4 Azs 115/2014-37. Zajištění rodičů nezletilých připouští i judikatura NSS, jsou-li splněna kritéria čl. 8 odst. 2 Úmluvy a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Umístěním nezletilých s rodičem nedošlo k zásahu do jejich rodinného a soukromého života a pro zvážení, jestli pro dítě není lepší alternativa rodiče nezajistit, nejsou splněny podmínky, neboť zájem dítěte není jediným, byť předním hlediskem před jiným. Pokud se týká zpráv výboru OSN, nezletilí žalobci nebyli a nejsou omezeni na osobní svobodě, ale jsou v zařízení ubytováni, samozřejmě mohou zařízení se souhlasem rodiče kdykoliv opustit. Argumentace těmito zprávami je nepřiléhavá. Správní orgán při rozhodování o zajištění rodičů nezletilých zhodnotil všechny okolnosti v době rozhodování a dospěl k závěru, že zajištění je důvodné a byli to především rodiče, kteří se chovali tak, že svým jednáním nezletilým dětem připravili nelehkou životní situaci, ve které se nacházejí. Místo toho, aby vyčkali skončení azylového řízení v pobytovém středisku, kde jim nic nehrozilo, pokračovali v nelegální cestě do Německa, čímž vystavili sebe, ale hlavně i děti riziku možných sankcí, které mohou být vůči nim uplatněny.

Žalovaná se neztotožňuje s tím, že k zajištění došlo v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení. S tímto stanoviskem soud souhlasí. Žalobci a), b) byli zajištěni podle § 129 zákona o pobytu cizinců za účelem předání podle Dublinského nařízení a resp. kritérií uvedených v čl. 28 Nařízení. Neoprávněný vstup na území ČR a zahájení Dublinského řízení jsou pouze dva nezbytné předpoklady uvedené v § 129 a dále se správní orgán zabýval podmínkami čl. 28 Nařízení. Po posouzení všech podmínek dospěl k závěru, že jsou naplněny podmínky pro zajištění stanovené v obou předpisech. Správní orgán dospěl k jednoznačnému závěru existujícího vážného nebezpečí útoku, neboť se žalobci dne 17.1.2015 vydali z Kosova do Německa, během cesty až do zajištění ilegálně překračovali hranice členských států EU, po podání žádosti o azyl v Maďarsku necestovali do uprchlického tábora, ale pokračovali za svým cílem do Německa bez dokladu a bez víz. Do Maďarska se vrátit nechtějí, v ČR být nechtějí, chtějí azyl v Německu. Ze shora uvedeného vyplývá jednoznačně existence vážného nebezpečí útoku.

Námitce nepřiměřené doby zajištění v trvání 80 dnů soud nepřisvědčil, neboť tato doba je stanovena v souladu se zákonem a s ohledem na jednotlivé úkony a k nim dané

procesní lhůty, které musí být splněny v průběhu Dublinského řízení. Zařízení je určeno pro umístění zajištěných cizinců, tudíž se v něm nachází cizinci zajištěni za účelem správního vyhoštění, vycestování a předání nebo průvozu. Není určeno pro umístění žadatelů o mezinárodní ochranu. Skutečnost, že odpovídá kritériím pro umístění rodin cizinců vyplývá i z rozsudku NSS č.j. 4 Azs 115/2014-37. Odkaz žalobců na rozsudku ESLP není podle shora uvedeného rozsudku přílehlavý.

K námitce o možnosti použít účinná jiná mírnější donucovací opatření žalovaná správně uvedla, že ji zákon o pobytu cizinců stanovuje, které alternativy k zajištění může uložit a tudíž nikoliv libovůli ukládat nějaká jiná mírnější donucovací opatření. K této otázce se vyjádřil NSS ve svém rozsudku 2 Azs 57/2014-28. Uložení některého z mírnějších prostředků v § 123b odst. 1 písm. a), b) zákona o pobytu cizinců je vyloučeno z důvodu ohrožení výkonu přemístění do Maďarska, neboť v jejich případě je dáno vážné nebezpečí útěku. Žalobci nebyli zajištěni pouze z důvodu, že se na ně vztahuje Dublinské nařízení, z jejich vysvětlení je zřejmé, že z Kosova vycestovali s cílem dojet do Německa, kde od počátku měli v úmyslu podat žádost o mezinárodní ochranu, tudíž cílem jejich cesty nebylo Maďarsko ani ČR, ale Německo. Tvrzený cíl cesty žalobců správně přesvědčil žalovanou v tom, že azyl nechtějí získat v Maďarsku, ale v Německu, z čehož vyplývá závěr, že se žalobci nechtějí vrátit ani do Maďarska, či že by dobrovolně setrvali v ČR. Žalovaná zvažila všechny relevantní okolnosti, nepřekročila meze správního uvážení, ale svoji pravomoc realizovala způsobem, který odpovídá zjištěnému skutkovému stavu. Zařízení pro zajištění cizinců je určeno pro důvod uvedený v § 130 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, není určeno pro umístění žadatelů o mezinárodní ochranu, kterými žalobci na území ČR ani nejsou. Pokud pobyt v zařízení žalobcům nevyhovuje, k této situaci nemuselo dojít, kdyby realizovali pobyt v objektu určeném pro žadatele o mezinárodní ochranu v Maďarsku. Cílem dublinského řízení není navrácení cizince do domovského státu, tomu by tak bylo, pokud by v Maďarsku žalobci nepodali žádost o azyl.

Pokud se týká odkazu na doporučení UNHCR ve vztahu k nezl. dětem, soud opětovně konstatuje, že nezl. žalobci nebyli žádným rozhodnutím omezeni na svobodě. Případ propuštěných cizinců s nezl. dětmi ze zajištění a jejich umístění do přijímacích a pobytových středisek žadatelů o mezinárodní ochranu koncem roku 2014 byl výjimečný z důvodu, že druhá strana dublinského nařízení dočasně pozastavila přebírání dublinských transferů, což však obnovila v lednu roku 2015. Soudu je z rozhodovací činnosti známo, že rodiny s nezl. dětmi tehdy umístěné v pobytových střediscích následující den po tomto umístění tato střediska svévolně opustily.

Námitka, že předání žalobců do Maďarska není možné z důvodu hrozby špatného zacházení, není v tomto řízení případná, neboť po splnění podmínek Dublinského řízení bude vydáno rozhodnutí o přemístění žalobců dle Dublinského nařízení příslušným správním orgánem, tj., Ministerstvem vnitra ČR. Neexistuje informace od tohoto správního orgánu, že by předávání cizinců do Maďarska nebylo možné. Je třeba vzít v potaz, že Maďarsko je považováno za bezpečnou třetí zemi, ve které uprchlíkům nehrozí mučení ani nelidské zacházení. V projednávané věci je třeba zdůraznit, že žalobci vycestovali z Kosova pouze z důvodů ekonomických, nejsou tedy uprchlíky v prvním slova smyslu, neboť jim v Kosovu nehrozilo žádné pronásledování z jakýchkoliv důvodů. Zemi původu tedy opustili dobrovolně. Poněvadž měli od počátku za cíl cesty Německo, po ilegálním překročení hranic do Maďarska – bez cestovního pasu a potřebných víz – museli o azyl v Maďarsku požádat, jinak by byli navraceni do země svého původu, tj. do Kosova. Rozhodli se dobrovolně podstoupit azylové řízení v Maďarsku se všemi negativy, která vyplývají s nárůstem počtu takových uprchlíků, jako jsou žalobci, ve snaze dostat se do Německa. Využívat některých negativ vyplývajících ze situace v Maďarsku, na kterých se žalobci stejně jako další obyvatelé Kosova v Maďarsku

zcela podílejí formou žalobní námitky, soud považuje za nevhodné, ale i nedůvodné vzhledem k tomu, že žalobci v podstatě v žádném azylovém zařízení v Maďarsku nepobývali, protože ihned po podání žádosti Maďarsko opustili. Jejich tvrzení o systematických nedostatecích azylového řízení je nepřipadné a nedůvodné, poněvadž se na ně nevztahuje. Podle názoru soudu aplikace čl. 3 Dublinského řízení ve věci žalobců rovněž nepřichází v úvahu, neboť z jejich výpovědi a jednání zcela jasně vyplývá, že nechtějí být ani v Maďarsku ani v ČR, která by se jinak stala příslušným členským státem proti jejich vůli, a tudíž s daným předpokladem pokračování nelegálního překračování hranic do vytýčeného státu, Německa.

Ze shora uvedené ho vyplývá, že žádná z žalobních námitek po posouzení soudem není důvodná a soud proto žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. února 2015

JUDr. Milada Haplová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová